

— Και δὲν σὰς ἠρώτησε περὶ τῶν ἐγ-
γράφων ;

— Μ. . . ὄχι· δὲν ἐνθυμοῦμαι . . Πι-
θανῶς δὲν με ἠρώτησε, διότι ἄλλως θὰ
τῷ τὰ ἔδιδον.

— Και διατί σεῖς ἡ ἴδια δὲν ἐσκέ-
φθητε νὰ τὰ δώσετε εἰς αὐτόν ;

— Μ. . . μάλιστα ! Δὲν τὰ ἐζήτησε
κ' ἐγὼ τὰ ἐλησμόνησα ὀλοτελῶς ! Ὅπως
τὰ ἔθεσα ὀπισθεν τῆς εἰκόνας, οὕτω και
τὰ ἐλησμόνησα.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐγράψε μετὰ λεπτομε-
ρείας τὴν μαρτυρίαν τῆς Λιουδημῆλας Κό-
ροβαφ, ἀνέγνωσε πρὸς αὐτὴν τὸ γραφὲν
καὶ ἐπρότεινε ὅπως ἐπικυρώσῃ αὐτὸ διὰ
τῆς ἐπιγραφῆς τῆς.

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ παραμείνετε
ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον δωμάτιον· ἡ ἀνα-
παυτικὴ αὕτη καθέδρα, αἱ εἰδοποιήσεις
καὶ αἱ ἐφημερίδες εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν
σας ! φιλοφρόνως ἐπρότεινε ὁ τζέντλμαν,
ὕπᾳλληλος, δείξας αὐτῇ γωνίαν τινὰ τοῦ
δωματίου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν
ἀνακραξάς :

— Κυρία Βελτίσσοφ !

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ τὸσον ἀξιοπρεπῆς καὶ εὐγενῆς αὕτη
γλῶσσα δὲν ἔπεισε τὸν κόμητα νὰ ἐγκα-
ταλείψῃ τὸ ἄτιμον σχέδιόν του. Τὸ πάθος
εἶχε τυφλώσῃ αὐτόν εἰς τοιοῦτον βαθμόν,
ὥστε πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς ἐπαναφορὰν αὐ-
τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθή-
κοντος ἀπέβαινε ματαία.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἀντίστασις τῆς Σω-
σάννης συνέτεινε εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς
τὸν κόμητα αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον στρατή-
γημα. Ὁ εὐπατρίδης δὲν ἠσχύνθη νὰ ψευ-
σθῇ πρὸς τὴν δυστυχῆ κόρην, ὅπως προσ-
ελκύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν παγίδα.

— Λοιπόν, ἐψιθύρισε, λοιπόν, δεσποινίς
Σωσάννα, θὰ με ἀφίσετε ἐδῶ εἰς τὴν θύ-
ραν σας, ἄνευ βοηθείας, μέχρι τῆς ἡμέρας;

— Χωρὶς βοήθειαν ; . . ἐπανέλαβεν ἡ
Σωσάννα. . . Ἀλλὰ τί βοήθειαν χρειάζε-
σθε, κύριέ μου ;

— Ἐπεσα ἀπὸ τοῦ ἵππου, μόλις ἐκα-
τὸν βήματα μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, καὶ ἔχω
ἐξηθρωμένον τὸν πόδα . . Ἰσως δὲ και τε-
θραυσμένον . . Ἐσύρθη, οὐχὶ ἄνευ κόπου,
ἄχρι τῆς καλύβης σας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι
νὰ ὑπάγω πλέον μακρὰν καὶ ὑποφέρω
φρικωδῶς.

Ἡ ἀγαθὴ καρδία καὶ ἡ ἀπλότης τῆς
Σωσάννης δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῇ νὰ παρατη-
ρήσῃ τὴν ἄκραν ἀναληθοφάνειαν τῆς διη-
γήσεως τοῦ κόμητος.

— Ἄ ! Θεέ μου ! Θεέ μου, ἀνέκραξεν
ἡ δυστυχῆς . . ἂν τὸ εἴξευρα ! . .

Καὶ χωρὶς νὰ φορέσῃ κἂν τὴν ἐσθῆτά
της, νομίζουσα ἄλλως τε ὅτι ἐπροστατεύε-
το ἀρκούντως ὑπὸ τοῦ σκότους κατὰ τῶν
ἀδιακριτῶν βλεμμάτων, ἡ Σωσάννα ἔσυρε
τὸν μοχλὸν καὶ ἠνέφωξε τὴν θύραν.

Ὁ κόμης, ὅπως μὴ ἐξεγείρῃ ἀμέσως
τὴν δυσπιστίαν τῆς νεάνιδος, ἦτο συσ-
πειρωμένος ἐπὶ τῆς φλιας.

— Δότε μοι τὴν χεῖρα, εἶπεν αὐτῇ, καὶ
βοηθήσατέ με νὰ ἐγερθῶ.

Ἡ Σωσάννα ἔτεινε αὐτῷ ἀμφοτέρας
τὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἠδύ-
νατο νὰ μεταχειρισθῇ ἢ τὸν ἓνα μόνον
τῶν ποδῶν του, εἰσήλθεν ὑποστηρίζομενος,
ἢ μᾶλλον συρόμενος, ὑπὸ τῆς νεάνιδος·
ἀλλὰ μόλις διήλθε τὸν οὐδὸν τῆς φιλοξέ-
νου οἰκίας, τὰ μέρη ἤλλαξαν. Ὁ κόμης
ἐπανέκλεισε ταχέως τὴν θύραν, ἤρπασεν
εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν τεταραγμένην
νεάνίδα καὶ κατεκάλυψεν αὐτὴν διὰ φλο-
γερῶν φιλημάτων.

Ἡ Σωσάννα ἀντεπάλαισε μεθ' ὅλης τῆς
ἐνεργητικότητος, ἣν παρέχει ἡ ἀπελπι-
σία. Ἐδῆξε τὸν κόμητα. Ἐβύθισε τοὺς
ὄνυχάς της εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐκραύγα-
σε βοήθειαν . . Ὤλόλυξεν . . Ἰκέτευσε
τὸν Θεὸν νὰ τὴν προστατεύσῃ . .

Ἄνωφελῶς.

Ὁ Θεὸς ὑπῆρξε κωφός !

Ὁ κόμης ἀνοικτίρμων !

Τὴν πάλιν, τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἰκε-
σίας, διεδέχθη ἡ ἐκμηδένισις.

Ἡκούσθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θρήνοι
καὶ λυγμοί, εἶτα ὑπόκωφος ὀλολυγμὸς
καὶ εἶτα βαθυτάτη σιγή.

Ὅτε ὁ κ. Δεζεβαί, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν
τῶν ξένων του, ἀπεμακρύνετο τοῦ πύργου
καὶ ἔτρεχε νὰ διαπράξῃ ἄτιμον ἔγκλημα,
οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ὑπόνοιαν ὅτι
παρηκολουθεῖτο καὶ κατεσκοπεύετο. Καὶ
ὅμως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατέλιπε
τὸ ἀνδρῶν καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ δά-
σος, ἀνθρωπὸς τις, ὅστις ἐφαίνετο ρυθμι-
ζων τὸ βῆμά του πρὸς τὸ τοῦ κόμητος,
τὸν ἠκολούθει.

Ἀμφοτέροι ἐφθασαν ταῦτοχρόνως εἰς
τὴν καλύβην τῆς Σωσάννης. Ὁ ἄγνωστος,
πάντοτε, ἀόρατος, ἤκουσεν ὄλον τὸν διά-
λογον, ὃν ἀνεφέρομεν, καὶ ὅστις γινώσκο-
μεν ποῦ κατέληξεν.

Ὅτε τοὺς θρήνους τῆς δυστυχῆς νεά-
νιδος διεδέχθη ἡ σιγή, ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος
ἔτριψε τὰς χεῖρας.

Ἦτο δὲ ὁ κυνηγὸς Ραμέ.

II'

Ἡ ἐρωμένη τοῦ κυρίου.

Μετὰ τινὰς ὥρας, ὁ κόμης, ἐπανελθὼν
εἰς τὸν πύργον καὶ συνελθὼν, ἠσθάνθη
ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ ἠσχύνθη διὰ τὴν
μυστὰν πράξιν, ἣν ἐξετέλεσεν ἐν στιγμῇ
ἀκατανόητου παραφροσύνης. Ἀλλ' εἰς τί
χρησιμεῖ ἡ μετάνοια, ὅταν ἡ ἐπὶ ἀνόρθω-
σις τοῦ γενομένου κακοῦ εἶναι ἀδύνατος ;

Εἰς τίποτε, . . οὐδ' εἰς τὸ νὰ προφυλάξῃ
τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ νέων ἐγκλημάτων.

Ὁ κόμης ἀνεμνήσθη τῆς ἐξόχου καλ-
λονῆς τῆς Σωσάννης, καὶ ἡ φλογερὰ αὕτη
ἀνάμνησις ἀνερρίπισεν ἐν αὐτῷ τὸ τῶν
αἰσθήσεων πῦρ. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν
καλύβην καὶ εὔρε τὴν νεάνίδα, ἐν ὑπερτά-
τῳ ἀπελπισμῷ. Προσεπάθησε νὰ τὴν πα-
ρηγορήσῃ, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθω-
σεν. Οὕτω δὲ αἱ νυκτεριναὶ ἐπισκέψεις
ἐξηκολούθησαν ἄχρι τῆς προτεραίας τῆς
ἐπανάδου τῆς κυρίας Δεβεζαί, ἣτοι ἐπὶ
ὀλόκληρον μῆνα.

Ὁ κόμης ἦτο ἔνοχος, οὐχὶ ὅμως καὶ
διεφθαρμένος· οὐδ' ἐσκέπετο νὰ ἐξακο-
λουθήσῃ τὰς μετὰ τῆς Σωσάννης σχέσεις
του, ὑπ' αὐτὰ σχεδὸν τῆς συζύγου του
τὰ ὄμματα. Εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ
διαρρήξῃ τὰς μετὰ τῆς ἐφημέρου ἐρωμέ-
νης του σχέσεις. Εἶχεν ὁμώσει νὰ μὴ ἐπα-
νίδῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ
ἤρχετο ἡ σύζυγός του, καὶ ἔσχε τὸ θάρ-
ρος νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του. Ἀλλὰ ταῦ-
τοχρόνως εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ εὕρῃ εὐφυῆς
τι μέσον, ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν νεά-
νίδα ὑπαρξίν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον,
χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ αὐτὴν διὰ τῶν μεγαλο-
δωριῶν του.

Ἡμέραν τινὰ, δεκαπέντε περίπου ἡμέ-
ρας μετὰ τὴν τελευταίαν νυκτερινὴν συ-
νέντευξιν τῶν δύο ἐραστῶν, ὁ κόμης διήρ-
χητο ἔφιππος ἀτραπὸν τινὰ τοῦ δάσους.
Παιδίον ρακένδρον ἐπλησίασεν αὐτῷ,
κρατῶν τὸν ἐκ βιάμβαιος σκουφὸν του εἰς
τὴν χεῖρα. Ὁ κόμης, νομίσας ὅτι τὸ παι-
δίον ἐζήτηε ἐλεημοσύνην, χωρὶς νὰ σταθῇ,
ἔρριψε πρὸς αὐτὸ ἡμισυ φράγκον· τὸ παι-
δίον ἔλαβε τὸ νόμισμα, τὸ ἐφίλησε κατὰ
τὸ ἔθος τῶν χωρικῶν, πρὶν ἢ θέσῃ αὐτὸ
ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶτα ἐπαναλαβὸν τὸν
δρόμον του κατέφθασεν αὐθις τὸν κόμητα
καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Χίλια σπολάτη, αὐθέντα μου ! ἀλλὰ
κάτι ἄλλο ἤθελα.

Ὁ κόμης ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του καὶ
ἠρώτησεν :

— Κάτι ἄλλο ἤθελες ;

— Ναί, αὐθέντα μου.

— Καὶ τί πρᾶγμα ;

— Ἐχω νὰ σὰς εἰπῶ κάτι.

— Εἰς ἐμέ ;

— Διάτανε ! ναί.

— Λέγε λοιπόν.

— Τότε, αὐθέντα μου, ἐλάτε μαζί
μου, ἂν ἀγαπάτε.

— Ποῦ ;

— Θὰ τὸ ἴδητε, αὐθέντα μου, δὲν εἶναι
μακρὰν.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου, ἂν δὲν μοῦ
εἴπῃς πρῶτα εἰς ποῖον μέρος θὰ με ὀδη-
γήσῃς.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, αὐθέν-
τα μου.

— Καὶ διατί ;

— Διάτανε ! διότι ἐκεῖνη μοῦ ἐσύστησε
νὰ μὴ σὰς εἰπῶ τίποτε καὶ νὰ σὰς ὀδη-
γήσω ἐκεῖ μονάχα . . Μοῦ τὸ εἶπε πε-
ρισσότερο ἀπὸ δέκα φορὰς : Νικόλα, φέρε
τον ἐδῶ, ἀλλὰ μὴ τοῦ εἰπῆς ποῦ.

Ὁ κόμης ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ Σωσάννα ἦτο ἡ προσκαλοῦσα αὐτόν, ὅθεν δὲν ἐπέμεινε περισσότερο καὶ ἠκολούθησε τὸ παιδίον. Μετὰ πέντε δὲ ἡ ἐξ λεπτά, εἶδε τὴν νεάνίδα, καθημένην ἐπὶ τῆς πόας, ὑπὸ τινὰ δρῦν καὶ βεθυθισμένην ἐν βαθυτάτῃ θλίψει. Ἐφερὲν εἰς τὸ στήθος ἀγρία τινὰ ἀνθη, ἅτινα ἀπεφύλλιζεν ἀφρημένως, καὶ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἰδῆ τις ὅτι ὁ νοῦς αὐτῆς ἐπλανᾶτο μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδομεν αὐτὴν τὸ πρῶτον παρὰ τὸ τέλμα, ἡ ταλαίπωρος εἶχε μεταβληθῆ λίαν· τὸ ὄρατον μελαγχροινὸν καὶ ρόδιον χρῶμα τῶν παρειῶν τῆς εἶχεν ἐξαφανισθῆ· τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἀπολέσῃ τὸ ὠσειδὲς αὐτοῦ, μηκυθὲν· πελιδνὸς κύκλος ἐφαίνετο ὑπὸ τὰ ἐξωδημένα καὶ ἐρυθρὰ ὄμματά τῆς.

Ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν πετάλων τοῦ ἵππου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ νεανὶς ἠγέρθη, ἄφισε νὰ πέσῃ χαμαὶ τὰ ἀγρία ἀνθη, ἅτινα ἐκράτει ἔτι καὶ χαμαὶ νεύουσα, συγκεκνημένη, τρέμουσα καὶ μετὰ παλμῶν καρδίας, περιέμενε. Τὸ ὄδηγῆσαν τὸν κόμητα παιδίον εἶχεν ἐξαφανισθῆ, διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν του. Ὁ κόμης ἔστη εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἀφίππευσεν, ἔδεσε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του εἰς τὸ στέλεχος ἐνὸς τῶν ἐκεῖ δένδρων καὶ προχωρήσας πρὸς τὴν Σωσάνναν ἔλαβε μετὰ τρυφερότητος τὴν χεῖρά τῆς.

— Ἐπεθύμησες, καλὴ μου κόρη, εἶπεν αὐτῇ, νὰ μὲ ἰδῆς καὶ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς;

— Ναί, κύριε κόμη, εἶναι τώρα τέσσαρες ἡμέραι, ὅπου σὰς περιμένω καὶ κάνω τὸν Νικόλα νὰ τρέχῃ ἔς τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ τύχη θὰν τ'ἀφερνε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ. . . Σήμερα ὅμως εἶχα ἀρχίσῃ ν' ἀπελπίζωμαι.

— Τέσσαρας ἡμέρας περιμένεις, καλὴ μου κόρη! ἀνέκραξεν ὁ Δεβεζαί.

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἐχεις τι σπουδαῖον νὰ μοὶ εἰπῆς;

— Ναί, σπουδαῖον καὶ θλιβερόν.

— Μὲ τρομάζεις, Σωσάννα· ὁμίλησον.

— Εἶμαι χαμένη περισσότερο ἀφ' ὅσον ἐνόμιζα.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

— Συμβαίνει τὸ μεγαλείτερον δυστύχημα.

— Ποῖον;

Ἡ Σωσάννα ἄφισε τὴν ὠχρὰν αὐτῆς κεφαλὴν νὰ κύψῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ ἀπήντησεν:

— Ὅτι γίνω μητέρα.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

— Μητέρα! . . . ἐπανελάβεν, ἂ! Θεέ μου! . . .

— Βλέπετε, ἐφέλλισεν ἡ νεανὶς, βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον νὰ σὰς λέγω ὅτι συμβαίνει δυστύχημα;

— Ἀλλά, καλὴ μου κόρη, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ἀπατάσαι;

Ἡ νεανὶς ἐγένετο καταπόρφυρος. . . Ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν του.

— Ναί, εἶμαι βεβαία, ἐπιθύρῃσεν ἡ Σωσάννα.

Ὁ κόμης κατελήθη ὑπὸ τρόμου. Περὶ τοῦ δυνατοῦ νὰ γίνῃ μήτηρ οὐδέποτε πρὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε σκεφθῆ· ὅθεν ἡ κεραυνοβόλος αὐτῆ εἰδησις ἐπῆλθεν αὐτῷ ὅλως ἀπροσδόκητος. Τί νὰ πράξῃ, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον καὶ τὰς διαδόσεις; Πῶς ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς κομῆσης γεγονός, ὅπερ ἀναμφιβόλως μετ' οὐ πολὺ θὰ καθίστατο πάγκοινον;

Μία στιγμὴ ἐνόχου παραφροσύνης παράγει καρποὺς δηλητηριώδεις.

Ἴσως ὁ κύριος Δεβεζαί ἐκινδύνευε νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ἡσυχίας τοῦ οἴκου του, διὰ τῆς εὐτυχίας ὅλου τοῦ βίου του, ὀλίγας ὥρας ἐγκληματικῆς ἡδονῆς. — Ἐπρεπε δι' οἰασθῆποτε θυσίας ν' ἀποσβῆσῃ τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὸν κεραυνόν.

Ὁ κόμης, εὐρεθεὶς αἴφνης ἐν τοιαύτῃ φοβερᾷ περιπλοκῇ, ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ, ἐνῶ ἡ Σωσάννα παρ' αὐτὸν ἐθρῆνει ἀπαρηγόρητα, συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

Αἴφνης ἰδέα τις διήλθε τὸν νοῦν τοῦ κυρίου Δεβεζαί· ἰδέα θριαμβευτικὴ καὶ φαινή, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ὑπῆρξέ ποτε.

Ἡ θλιβερὰ ἀποθάρρυνσις, ἥτις ἀπὸ τινῶν λεπτῶν ἐφαίνετο ἀποτυπωθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας.

— Ἐσώθημεν! ἀνέκραξεν, ἐσώθημεν!

— Ἐσώθημεν; ἐπανελάβεν ἡ Σωσάννα, ἐρωτῶσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ναί, κόρη μου, ἐσώθημεν ὀριστικῶς.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Πρέπει νὰ νυμφευθῆς. . . ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' αὐτό.

Ἡ νεανὶς ἠρυθρίασεν ἄχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκίνησεν ἐν θλίψει τὴν κεφαλὴν, ψιθυρίσασα:

— Ποῖος θὰ μὲ πάρῃ τώρα;

— Ποῖος θὰ σὲ πάρῃ. . . Μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρνεϊτο! . . . Σωσάννα, θὰ εἶσαι εὐλικρινὴς μαζί μου; . . . Μοὶ τὸ ὑπόσχου;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Λοιπὸν εἰπέ μοι, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶδον τὸ πρῶτον, δὲν σοὶ ἔκαμε κανεὶς τὰ γλυκὰ μάτια;

— Ναί. . . ἕνας μόνος.

— Νέος καὶ ὠραίος, ἀναμφιβόλως;

— Οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο. . . ἀλλ' ἤθελε νὰ μὲ στεφανωθῇ καὶ πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ.

— Γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀγρομισθωτάς μου, ἢ ἀπὸ τοὺς ὑλοτόμους μου;

— Εἶναι ὁ δασοφύλαξ σὰς Καλλιουέ.

— Ὁ Καλλιουέ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, εἶναι ἕνας μπουφος πολὺ ἄσχημος δι' ἕνα περιστέρακι, ὡς εἶσαι σύ. Ἀλλά, ἂν δὲν σοὶ προξενῆ ἀποστροφήν, θὰ τὸν στεφανωθῆ, καὶ πιστεύω ὅτι δύναται νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

— Ὁ Καλλιουέ δὲν θὰ μὲ στεφανωθῇ!

— Διατί;

— Διότι εἶναι τίμιος ἀνθρώπος καὶ δὲν θὰ δεχθῆ οὔτε τὸ ἐγκλημα, ὅπου ἔκαμα — ἀγκαλὰ καὶ μόνῃ ἡ βία, καθὼς γνωρίζετε, μὲ ἔκαμεν ἔνοχον, — οὔτε τὸ παιδί, ὅπου ἔχω εἰς τὰ σπλάγχχνα μου.

— Καὶ ποῖος θὰ τοῦ τὸ εἰπῆ;

— Καὶ τί! δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ;

— Κατ' οὐδένα λόγον.

— Ἀλλά, ἂν τὸν στεφανωθῶ χωρὶς νὰ τοῦ φανερώσω πρῶτον τὴν ἀλήθειαν τὸν ἀπατῶ, καὶ δὲν τὸ ἀξίζει.

Ὁ κόμης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, εἶτα μετεχειρίσθη ἅπασαν αὐτοῦ τὴν εὐγλωττίαν, ὅπως ἀποδείξῃ εἰς τὴν Σωσάνναν, ὅτι αὐτό, ὅπερ ἔλεγεν αὐτῇ νὰ πράξῃ, συνέβαινε καθ' ἐκάστην, καὶ ὅτι ἦτο τόσον ἀπλοῦν πρᾶγμα, ὥστε οὐδεμίαν ἐνεποιεῖ ἐντύπωσιν.

Ἡ θαυμασία εὐθυκρισία τῆς νεάνιδος ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι ἔπραττε πράξιν βδελυρὰν, ἀπατῶσα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τῆς ἀνδρατίμιον, ὅστις πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐρωτος ἔδιδεν αὐτῇ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ὁ κόμης, ὅστις, ὅπως ἐξέληθ τῆς ἐκινδύνου θέσεως, δὲν ἐβλεπεν ἄλλο δυνατόν μέσον, πλὴν τοῦ γάμου τῆς Σωσάννης, ἐπεσώρευσεν ἐπιχειρήματα ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ μετεχειρίσθη τὰ πειστικώτερα σοφίσματα, ἄχρις οὗ ἡ νεανὶς, ἀποκαμουσα ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἀντιστάσεως, πεισθεῖσα ἢ ὄχι, ὑπεχώρησε καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ φέρῃ πρόσκομμα δι' ἀκαίρου ἀποκαλύψεως εἰς τὰ γαμήλια σχέδια τοῦ κόμητος.

Ὅτε ὁ κύριος Δεβεζαί κατέλιπε τὴν νεάνίδα, ἦτο σχεδὸν ἡσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔφερνε εἰς πέρας τὸ σχέδιόν του.

Φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνωφελὲς νὰ συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ δασοφύλακος, ἣν ἰχνογραφήσαμεν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ὁ Καλλιουέ, εἶπομεν, ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκονταπέντε ἐτῶν περίπου. Ἡ οὐλὴ καὶ πυκνὴ κόμη του, ἡ οὐχὶ ἐντελῶς ξανθὴ, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνηται λευκόφασις κατὰ τε τοὺς κροτάφους καὶ τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡλιοκαὲς ὡς Ἰνδοῦ, καὶ τὰ τραχέα χαρακτηριστικά του ἐκάλυπτεν ἐπιδερμὶς πλήρης ρυτίδων. Πυκνότατος μύσταξ ἐσκίαζε τὸ ἄνω χεῖλός του καὶ πώγων ἐρυθρομέλας ἐκάλυπτεν ὅλως τὸ κάτω τοῦ προσώπου του μέρος.

Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγε κατὰ πρῶτον ἡ θεὰ τοῦ Καλλιουέ, ἔδει νὰ ἦναι, καὶ ἦτο πράγματι, λίαν δυσάρετος, βαθυτέρα δὲ ἐξέτασις ἐπηύξανε τὴν πρῶτην ἀποστροφήν, ἀντὶ νὰ τὴν ἐλαττώσῃ. . .

Καὶ πράγματι, τὸ βλέμμα τοῦ δασοφύλακος ἦτο ἐκ τῶν ἀπατηλῶν καὶ ἀνεξερευνητῶν ἐκείνων, ἅτινα σπανιώτατα εἶναι ἰδία ἀγαθῆς φύσεως καὶ ἐντίμων ἐνστίκτων. Ὁρκοδικεῖον, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀβλαβεστέρων πολιτῶν, θὰ ἠσθάνετο τὴν διάθεσιν νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν μόνον καὶ μόνον ἕνεκα τῆς μορφῆς του. Δυστυ-

χῶς ἡ ὄψις του δὲν ἦτο καὶ ἀπατηλή.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἦτο βεβαίως ἀνθρωπος μοχθηρὸς κατὰ βάθος καὶ διεφθαρμένος ὄχι. Ἄλλ' ἦτο χαρκτηρὸς σκυθρωπού, μεμψίμοιρος, ζηλότυπος καὶ βίαιος. Τὰ δὲ πάθη του ἦσαν τόσον σφοδρά, ὥστε ἀπαξ ἐξερεθισθέντα ἠδύναντο νὰ ἐξωθήσων αὐτὸν εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν, εἰς πᾶν ἔγκλημα.

Ἀπὸ εἰκασαετίας ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος Δεβεζαὶ καὶ μεθ' ὅλας τὰς μακροχρονίους καὶ καθημερινὰς σχέσεις τῶν, τὰς τόσον εὐμενεῖς ἐκ μέρους τοῦ κόμητος, τὰ πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ αἰσθήματα τοῦ ὑπηρετοῦ ἦσαν λίαν ψυχρὰ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του λίαν περιορισμένη.

Ὁ κόμης δὲν ἦτο ἐξωκειωμένος πολὺ πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὅθεν εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ἀπασαν τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ ἐπίστευεν ὅτι καρδία θερμὴ καὶ ἀπεριόριστος ἀφοσίωσις ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ τραχὺ ἐκεῖνο σῶμα.

Χάρις εἰς τὴν πεποίθησιν ταύτην, ὁ δασοφύλαξ ἀπήλαυε πολλῶν προτιμήσεων ἐκ μέρους τοῦ κυρίου, ὅπερ εἶχε προκαλέσει τὸν φθόνον τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, οἵτινες ἐμίσουν πάντες ἀνεξαιρέτως αὐτὸν καὶ διὰ τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχε, καὶ διὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου, ἥς ἀπήλαυε, καὶ διὰ τὸ ἀκοινώνητον τοῦ χαρακτῆρός του καὶ διὰ τὸ τραχὺ καὶ σχεδὸν κτηνώδες τῶν τρόπων του. Εἰς τῶν κυνηγῶν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον ἀποστροφήν, ἣν ὁμοῦς ἀπέκρυπτεν ὡς ἠδύνατο, διότι ὁ Καλλιουὲ ἐνέπνεεν αὐτῷ τόσον φόβον, ὅσον καὶ μῖσος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν μετὰ τινὰ ζωηρὰν φιλονικίαν εἶχε λάβῃ μαστιγώσεις τινὰς, ἃς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνταποδώσῃ αὐτῷ.

Ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο Ραμέ.

Οὗτος ἠσθάνθη μεγίστην χαρὰν, ὅτε ἐνόησεν ὅτι ὁ Καλλιουὲ ἤρατο περιπαθῶς τῆς Σωσάννης Γκιλλῶ. Ἐμάντευεν ἐν στιγματοῦς ὅτι ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου ὁ δασοφύλαξ καθίστατο τρωτός. Ὡς ἐκ τούτου καὶ εἶδομεν αὐτὸν παρακολουθοῦντα καὶ κατασκοπεύοντα τὸν κόμητα ἄχρι τῆς καλύβης τῆς νεάνιδος τριβόντα δ' ἐν ἀγαλλιᾶσει τὰς χεῖρας, ὅτε ἐνόησεν ὅτι ἡ δυστυχὴς ἠττήθη. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Καλλιουὲ ἦτο πλέον ἐρωμένη τοῦ κυρίου... ποία χαρὰ καὶ ποῖος θρίαμβος δι' ἐχθρόν!

Ὁ Ραμέ ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκδικηθῆ, καὶ ἂν ἐμελλεν εἶτι νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ δῆμα του ὑπὸ νέκν χάλαζαν μαστιγῶσεων ἢ ραβδισμῶν, ἐπαφελούμενος τὸ μυστήριον, ὅπερ εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ.

Ἴδου ποία ἦτο ἡ θέσις τῶν κυρίων προσώπων τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἀπεφάσιζε νὰ συζεύξῃ τὸν Καλλιουὲ μετὰ τῆς Σωσάννης.

ΙΔ'

Οἱ γάμοι.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Σωσάννα εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν κόμητα, διέταξεν οὗτος νὰ εἰ-

πωσιν εἰς τὸν Καλλιουὲ ὅτι προὔτιθετο νὰ ἐπισκεφθῆ μέρος τι τῶν δασῶν του καὶ ἐτοιμασθῆ ὅπως τὸν συνοδεύσῃ. Ὁ δασοφύλαξ ἔλαβε τὴν καρβίναν του καὶ περιέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐξῆλθε τοῦ ἄλσους μετὰ τοῦ Καλλιουὲ καὶ λαλῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν δασῶν καλλιέργειας τὸν ἠνάγκασε νὰ βαδίζῃ παρ' αὐτόν. Ἐπεσεκέθησαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰ ἔργα, ὧν εἶχε γίνῃ ἐναρξίς ἤδη, εἶτα ὁ κ. Δεβεζαὶ ἔλαθεν αὐθις τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν οὐχὶ ὁμοῦς καὶ τὴν αὐτὴν, ἣν εἶχε διατρέξῃ προηγουμένως. Συνδιαλεγόμενος δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του, διήλθεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς καλύβης τῆς Σωσάννης.

Μόλις ἐφάνη ἡ καλύβη αὕτη, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ Καλλιουὲ ἐγένετο καταφανής, τοῦλάχιστον εἰς τὸν κόμητα, γινώσκοντα τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας τοῦ δασοφύλακος. Ἡ θύρα ὁμοῦς τῆς καλύβης ἔμενε κλεισμένη καὶ ἡ Σωσάννα δὲν ἐφαίνετο.

Ἀποῦ παρήλθον, ὁ Καλλιουὲ ἐστράφη δις ἢ τρίς, ἐλπίζων ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων κρότος τῶν βημάτων θὰ εἴλκυε τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι αὕτη ἐπὶ τέλος θὰ ἐφαίνετο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης. Ἄλλὰ ματαίως.

— Τί κυττάζεις, ἐκεῖ, Καλλιουὲ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἐγὼ; ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ ἐκπλαγείς.

— Ναί, σύ;

— Τίποτε, κύριε κόμη...

— Τότε διατί ἀπὸ τινῶν στιγμῶν στρέφεις ἀνὰ πᾶν βῆμα τὴν κεφαλὴν ὀπίσω... Μὴν εἶδες κανένα ἐλάφι εἰς τοὺς θάμνους;

— Ὅχι, δὲν εἶδα τίποτε.

Ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ' ἠρώτησε:

— Καλλιουὲ, εἰς ποῖον ἀνήκει ἐκεῖνη ἡ καλύβη ἐκεῖ κάτω, ἀριστερᾷ;

— Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑλοτόμους σας.

— Εἰς ποῖον;

— Τὸν γέρω-Γκιλλῶ.

— Δὲν ἀπέθανε πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Εἶχε τέκνα;

— Μίαν θυγατέρα μονάχα.

— Καὶ αὕτη ἡ θυγάτηρ τοῦ γέρω-Γκιλλῶ κατοικεῖ ἀκόμη εἰς τὰς γαίας μου;

— Ναί, κύριε κόμη, κατοικεῖ εἰς αὐτὴν τὴν καλύβαν, ὅπου ἀπέθανεν ὁ πατέρας της.

— Μόνη;

— Μονάχη, δουλεύοντας νύχτα καὶ ἡμέρα διὰ νὰ ζήσῃ, διότι εἶναι γενναῖο κορίτσι.

— Κακὴ θέσις διὰ μίαν κόρην! ἐπιθύρην ὁ εὐπατρίδης.

Ὁ Καλλιουὲ ἐποίησε σημεῖον καταφάσεως.

— Εἶναι καὶ εὐμορφή, ὅσον εἶναι γενναία; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κόμης.

— Εὐμορφή, καθὼς ζωγραφίζουν τοὺς ἀγγέλους.

— Πράγματι;

— Καὶ φρόνιμη, ὅσον εὐμορφή; ἀλλέως ἢ εὐμορφάδα της θὰ ἦταν δυστύχημα δι' αὐτήν.

— Ὁ γέρω-Γκιλλῶ μ' ἐδούλευσε πολὺν καιρόν· δὲν ἔχει οὕτω, Καλλιουὲ;

— Σαράντα ἢ πενήντα χρόνους περίπου.

— Ἦτον γέρον καὶ πιστὸς ὑπηρέτης... Λυπούμαι ὅτι δὲν ἔπραξα τίποτε δι' αὐτόν. Δυστυχῶς τώρα εἶναι πολὺ ἀργά, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Μία ἰδέα; ἐπανέλαθεν ὁ δασοφύλαξ.

— Ναί.

Ὁ δασοφύλαξ παρετήρησε τὸν κύριόν του οἷονεὶ ἐρωτῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ὅ,τι δὲν ἔπραξα ὑπὲρ τοῦ πατρός, θὰ τὸ πράξω ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς.

— Ἡ Σωσάννα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, ἐψέλλισεν ὁ Καλλιουὲ, ἀλλὰ λίαν εὐκρινῶς.

— Θὰ τὴν ὑπανδρεύσω.

Ὁ δασοφύλαξ ὠχρίασεν ἐλαφρῶς.

— Ὡραία, φρόνιμος, ἐργατικὴ, καθὼς λέγεις, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, καὶ με μίαν μικρὰν προῖκα, τὴν ὁποῖαν θὰ προσθέσω ἐγὼ εἰς τὰ προτερήματά της, εἶναι εὐκόλον νὰ τῆς εὕρῃ κανεὶς ἓνα σύζυγον. Θὰ σκεφθῶ.

Ὁ Καλλιουὲ ἐφαίνετο κατειλημμένος ὑπὸ ἐκτάκτου συγκινήσεως.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, ὁ κόμης ἀνέκραξεν:

— Ἄ! τὸ εὖρον... ὁ Πέτρος Θιμπῶλ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐπιστάτου μου τῆς Σαρμέτης, εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου. Εἰς αὐτὸν θὰ δώσω σύζυγον τὴν Σωσάνναν Γκιλλῶ... Ὁ Πέτρος εἶναι καλὸ καὶ εὐμορφο παλληκᾶρι καὶ θὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν σύζυγόν του... Τί λέγεις διὰ τὸ σχέδιόν μου, Καλλιουὲ;

Ὁ δασοφύλαξ ἦτο πελιδνός.

— Κύριε κόμη, ἐπιθύρην συνάπτων τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς, κύριε κόμη, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! μὴ τὸ κάμετε.

— Τί; τί νὰ μὴν κάμω; ἠρώτησεν ὁ κόμης, προσποιούμενος ἐκπληξίν.

— Μὴ φροντίζετε νὰ ὑπανδρεύσετε τὴν Σωσάνναν.

— Καὶ τί! δὲν θέλεις νὰ ὑπανδρευθῆ;

— Ὡ! κύριε κόμη! τὸ ἐπιθυμῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ διατί;

Ὁ Καλλιουὲ ἐφάνη δισταζών. Σφοδρὸν τι αἰσθημα τὸν ἐτάραττε, τὸν ἐβασάνιζε. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἠλλοιωμένον· παχεῖς δὲ θρόμβοι ἰδρώτος ἐπιπτον ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἀναβλύζοντες ὑπὸ τὸ προμετώπιον τοῦ θηρευτικῆ πύλου του.

— Διότι, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους, τὴν ἀγαπῶ.

— Τὴν ἀγαπᾷς! ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Ἐκατὸν φοραὶς περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν μου.

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες πρότερον, Καλλιουὲ;

— Δὲν ἐτόλμων.

— Καὶ ἡ κόρη γνωρίζει τὸν ἔρωτά σου;

— Τῆς τὸν ἐφανέρωσα.

— Καί τὸν συµμερίζεται ;

— "Ὅχι, κύριε κόμη, τὸ φοβοῦμαι . . .
"Ἴσως ἀργότερα.

— Ὁ ἔρωσ ἔρχεται μὲ τὰ στέφανα, δὲν εἶναι ἀληθής ; . . . Λοιπὸν, Καλλιουέ, τὸ σχέδιόν μου ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη πάντοτε . . . "Ἐν μόνον ὄνομα θὰ ἀλλάξῃ, τὸ κύριον, τὸ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ . . . Ἄντὶ νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Σωσάνναν Γκιλλῶ μετὰ τοῦ Πέτρου Οὐμπῶλ, τὴν ὑπανδρεύω μὲ σέ . . . Δέχεσαι ;

Πρώτην τότε φορὰν ἐπὶ ζωῆς τοῦ ὀδασοφύλαξ ἠσθάνθη ἀπερίοριστον εὐγνωμοσύνην. Διὰ κινήματος παραδόξου καὶ πρωτοφανοῦς ἐν τῇ τραχείᾳ καὶ κτηνώδει ἐκείνῃ φύσει, ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του. Ὁ κόμης, γινώσκων καλλίτερα ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διέπραττε κακὴν πράξιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν αἰσχύνην του καὶ ἠρυθρίασεν ὄλος· ἀλλ' ὁ Καλλιουέ δὲν τὸ ἐνόησεν.

— Λοιπὸν ! ἀνέκραζεν οὗτος μετὰ θερμότητος, μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ μοῦ δώσετε γυναῖκα τὴν Σωσάνναν ;

— Καὶ χίλια σκουδά δια νὰ ἀγοράσῃς τὰ νυμφικὰ δῶρα. Σοῦ διπλασιάζω δὲ τὸν μισθὸν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ καταβάλω ἐγὼ τὰ ἐξοδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων σου, ἂν ἀποκτήσῃς τέκνα.

— Ὡ ! . . . ἐκέρθη ὁ Καλλιουέ, συγκινηθεὶς . . . "Ἐχω καλὸν αὐθέντην καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν γίνονται οἱ γάμοι . . . εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί . . . Τώρα πηγαίνω εἰς τὸν πύργον μόνος, Καλλιουέ . . . "Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲ ἀφίσης καὶ νὰ ὑπάγῃς, ὅπως ἀναγγείλῃς τὴν καλὴν αὐτὴν εἰδήσιν εἰς τὴν ἀγαπημένην σου.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν περιέμεινεν ἐπανάληψιν. Ἡὐχαρίστησεν αὐτὸν τὸν κύριόν του καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν καλύβην τῆς Σωσάννης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα δεκάτη πέμπτη.

Ἄμεριμνος ἐπέτων χθὲς ἐπὶ τῆς ἐρήμου τῆς Λαουεμβούργου πεδιάδος· ὀλίγοι μόνον ξηραὶ αἰμασιαὶ ἐφύοντο εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀηδῶν τις, περιπλανηθεῖσα προφανῶς καὶ ἐτοιμοθάνατος, ἔψαλλε τὸ τελευταῖόν της ᾄσμα. Ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ, ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς πεδιάδος καρδαβάνιον πτωχῶν χωρικῶν, οἵτινες ἐπορεύοντο εἰς τὸ Ἄμβουργον, ἵνα ἐκείθην ἐπιβίβασθῶσιν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου ἤλπιζον νὰ εὐρωσι τύχην· αἱ γυναῖκες τῶν ἔφερον ἐπὶ τῶν ὄμων τὰ μικρὰ τῶν παιδία, ἐνῶ τὰ μεγαλείτερα ἐβάδιζον πλησίον τῶν, κάτισχνος δὲ τις ἵππος ἔσυρεν ἀμα-

ξιον, ἐφ' οὗ εἶχον φορτώσῃ τὰ ὀλίγα πενιχρὰ ἐπιπλά των.

Περίλυποι οἱ δυστυχεῖς ἔστρεφον πρός με τὰ μελαγχολικὰ βλέμματά των καὶ ἀνελογίζοντο τὴν τύχην των, μετὰ λύπης δὲ ἐσυλλογίζοντο τὴν ἐγκαταληφθεῖσαν πατρίδα, ἧς τοὺς βαρεῖς φόρους δὲν ἠδύναντο ἐπὶ πλέον νὰ ὑποφέρωσιν.

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο, ποῖος τοῖς ὑπέσχετο, ὅτι, ἐκεῖ ὅπου μὲ παλμοὺς χαρᾶς ἐταξείδευον, δὲν τοὺς περιέμενε χειροτέρα ἀκόμη τύχη ;

Τὸ ᾄσμα τῆς ἀηδόνος ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ προανάκρουσμα τῆς εὐτυχίας των· ῥῖγος δὲ διέτρεχε τὰ σώματά των, ὅτε ἀνέτειλεν ἡ πρωία.

Εἷς τι πλησίον χωρίον γυναῖκες τινὲς ἐπορεύοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βλέπουσαι δὲ τὸ καρδαβάνιον, ἤκουον ἐνδόμυχον φωνὴν λέγουσαν : « Προσευχήθητε ! προσευχήθητε διὰ τοὺς δυστυχεῖς ».

Ἐσπέρα δεκάτη ἕκτη.

« Γνωρίζω ἓνα παλιάτσον », μοὶ διηγεῖτο ἡ Σελήνη, « ὁ κόσμος χαλαεῖ ὅταν παρουσιάζηται εἰς τὴν σκηνὴν· ἐκάστη του κινήσις, κάθε λέξις του προξενοῦν φρενητιώδεις γέλωτας· καὶ μόνον τοῦτο τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι προμελετημένα· ὅλα τυχαίως τὰ κάμνει, εἶνε φύσει κωμικός· διότι καὶ μικρὸς ἀκόμη ὅταν ἦτο, διεκρίνετο μετὰ τῶν συμμαθητῶν του διὰ τὰς ἀστείότητάς του· πάντοτε δὲ ὁ διδάσκαλός του τὸν ἀπέβαλλε τῆς τάξεως, διότι δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ ἀρχίσῃ τὴν παραδόσιν.

Καὶ τὸ σῶμά του αὐτὸ ἦτο γελοῖον· ἐπὶ τῆς ράχους, καθὼς καὶ εἰς τὸ στήθος του, εἶχεν ὕβους· ὅπως ἀφ' ἑτέρου ἦτο ἀρκετὰ πνευματώδης, καὶ τί νὰ σοῦ πῶ δὲν ὑπῆρχον πολλοί, οἵτινες ἠδύναντο νὰ συγκριθῶσι πρὸς αὐτὸν εἰς τὰς εὐφυολογίας καὶ τὰ καλαμπούρια !

Τὸ θέατρον ἦτο ὁ ἰδεώδης του κόσμος, χωρὶς ἀμφιβολίαν δὲ ἐὰν ἦτο καλὰ φτιασμένος καὶ εὐκίνητος, θὰ ἔκαμνε τὸ μέρος του καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἡθοποιόν, τόσον ἠσθάνετο ὁ δυστυχῆς, ἀλλ' ἡ τύχη του τὸν εἶχε δι' ἄλλο προορίσει.

"Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ τὸν εἰμίουν, μόνον ἡ θελατικὴ Κολομβίνα, ἡ δευτέρα χορευτρία, συνεπάθει πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν περιεποιεῖτο· αὐτὸς ὁμῶς ὁ δυστυχῆς τὴν ἐρωτεύθη καὶ πολλάκις, σοβαρευόμενος, τῆς ἐπρότεινε γάμον. Ἐκείνη λοιπὸν τὸν περιέπαιζε διὰ τοῦτο, καὶ τοῦ ἔλεγε κάποτε ἀστεειυμένη :

— "Ἐ ! ἐγὼ γνωρίζω, ἐγὼ μόνη τί σοῦ λείπει — ἡ ἀγάπη !

Ἐγέλα ὁ δυστυχῆς, ἐν ᾧ ἡ καρδία του ἤμασσαν.

— Ναι ! ναι ! ἐξηκολούθει ἐκείνη παθητικῶς, ὡ μὲ ἀγαπᾶς, ἐμάντευσα ;

Καὶ τότε ἐκείνος, ἔξαλλος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐπήδα ἄν τρελλός, τόσον ὅπου μίᾳ φορὰ ἐσύντριψεν ἐν ἀγγεῖτον, καὶ ἠναγκάσθη ὁ δυστυχῆς νὰ δουλεύσῃ δύο μῆνας δῶρεάν δια νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ζημίαν.

Ἡ Κολομβίνα ὑπανδρεύθη, καὶ ὁ παλιάτσος, τὴν μὲν ἡμέραν, διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ, ἔπαιζε τὸ ἀστειότερον πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἔκλαιεν, ἔκλαιεν . . . ἀκαταπαύστως.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέθανεν ἡ Κολομβίνα· τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ταφῆς τῆς ὁ παλιάτσος, θέλων καὶ μὴ, ἠναγκάσθη νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν σκηνήν.

Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὤφειλε νὰ παίξῃ πολὺ καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὸ κοινὸν τὴν ἔλλειψιν τῆς Κολομβίνης.

Χθὲς τὴν νύκτα τὸν συνήνητσα πορευόμενον εἰς τὸ νεκροταφεῖον· ἔκλαιε ἐπὶ πολὺ ὁ δυστυχῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς· αἱ ἀκτινὲς μου ἐθώπευον τὸ ὑπὸ τῆς λύπης παραμορφωμένον πρόσωπόν του· ὦ ! ἡ εἰκὼν ἦτο θαυμασία· ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρα, τὰ δὲ ὕγρα ἐκτῶν δακρύων βλέμματά του τὰ ἔστρεφε πρὸς με.

X.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

« Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι », λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Λεπ. 60 [70]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορῖο Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσοῦσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)

« Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

« Ἑλληνικὴ » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)

« Κωμῆδαι » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

« Ὁ Γουζαλὲς Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα Δρ. 1,50 [1,70]

« Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσπερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

« Ἡ Ναζὶζ Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλοῦ Βέρν, Δρ. 1,70 (2)

« Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηζῆς » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)

« Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

« Τυχῶν Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 1 (1,10)

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60)

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετέθῃ ἐν τέλει καὶ τῷ δράματι « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων. Τόμοι 2 Δρ. 5 [5,50]

« Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας », μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,00]